

Plukovník v.v. JUDr. Otto Klíma – veterán druhé světové války, právník

* 24. března 1910

† 11. listopadu 2006

PERSONÁLIE

Plukovník ve výslužbě JUDr. Otto Klíma se narodil 24. března 1910 v Benešově u Prahy. Vystudoval právnickou fakultu Karlovy Univerzity v Praze a byl zaměstnán jako advokátní koncipient v Jindřichově Hradci. Po tragickém 15. březnu 1939 hledal způsob, jak uniknout německým okupantům. Přes Rakousko a Rumunsko se dostal do Palestiny.

Po vytvoření československé vojenské jednotky v Gedeře byl podporučík v záloze JUDr. Otto Klíma ustanoven velitelem 2. čety 1. roty, které velel štábní kapitán Zástěra. Se svými vojáky prošel výcvikem a aklimatizací v poušti a záhy byli převeleni do Egypta. Československá jednotka bránila přístav v Alexandrii, který ohrožovala německá armáda z Řecka a Kréty. Poté se podílela na obraně Tobruku proti německé a italské armádě.

Po osvobození Tobruku britskou armádou byl 11. pěší prapor přemístěn zpět do Palestiny a přezbrojen na 200. protiletadlový dělostřelecký pluk. Znovu se ocitl v poušti, tentokrát s britskou armádou generála Montgomeryho a opět u Tobruku, který bránili proti útočícím italským a německým letadlům.

Po vítězném boji se jeho jednotka přesunula parníkem Mauretánie, přestavěným na vojenskou transportní loď do Port Saidu, Indickým oceánem kolem Kapského Města s mezipřistáním ve Freetownu v Sierra Leone. Loď plula až k Islandu a zakotvila v Liverpoolu. Jednotka ze Středního východu posílila svými příslušníky nově se tvořící československou obrněnou brigádu v Anglii. Většina vojáků byla přidělena do motorizovaného praporu brigády. Prošla dalším výcvikem ve Skotsku a v polovině roku 1944 po vylodění v Normandii se účastnila obléhání přístavu Dunkerque, kde bylo soustředěno na 12 000 příslušníků wehrmachtu.

„Dne 9. května 1945,“ vzpomíná plukovník Klíma, „jsme byli naloženi včetně výzbroje na transportéry, projeli jsme poničeným Německem do jižního sektoru fronty a na Šumavě jsme po šesti letech vstoupili na půdu vlasti.“

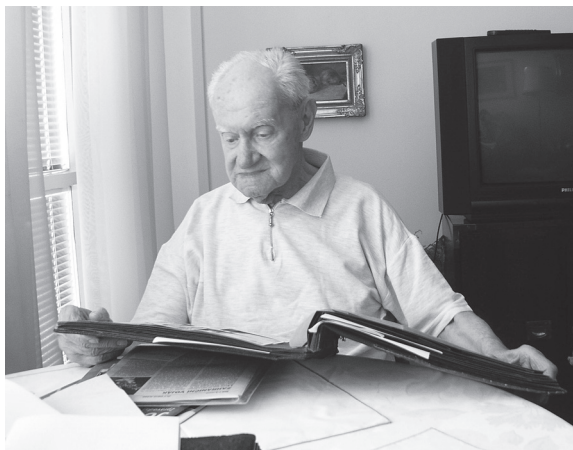
Štábní kapitán Otto Klíma se stal vojákem z povolání a působil po válce na ministerstvu národní obrany v Praze v justiční službě. V roce 1951 byl však podplukovník Klíma propuštěn z armády a degradován na vojína tehdejším ministrem národní obrany generálem Čepičkou. Ve vojenské knížce mu příslušnost k československé vojenské jednotce na Středním východě neuvedli, napsali tam pouze „služba v cizí armádě“. Do svého důchodu pracoval v knižním a nakladatelském oboru. V roce 1990 byl rehabilitován a povýšen do hodnosti plukovníka ve výslužbě. Žil pak střídavě v Mnichově a v Praze. Je nositelem řady vojenských vyznamenání, v listopadu 2005 mu byla udělena francouzská Čestná legie.

S panem plukovníkem Klí-
mou jsem se sešel v září 2005
v jeho bytě na Jižním Městě
v Praze. Na svůj věk byl velmi
aktivní a bylo obdivuhodné,
že ještě před dvěma lety byl
nejstarším účastníkem uni-
verzity třetího věku.

Šel byste znovu bránit naši zemi?

Ani na okamžik bych neu-
važoval o jiné variantě. Tuto
zemi mám rád a šel bych ji
bránit.

Jak pohlížíte na účast vojáků Armády České republiky v zahraničních misích?

Na tyto vojáky se především my staří „legionáři“ díváme jako na „nové legionáře“. Jsou to lidé, kteří zvolili vojenskou službu jako svoji profesi. Jsou vojáky z povolání, samozřejmě poslušni vojenských rozkazů, a když jsou vybráni a vycvičeni, aby šli do těchto krizových oblastí, tak jít musí. Ale na druhé straně si uvědomují, že jdou do oblastí, kde je ohrožen jejich život.

Co považujete ve svém životě za největší úspěch?

Já jsem prachobyčejný, běžný občan této republiky. Prošel jsem sice nebezpečnými obdobími ve svém životě, jednak při útěku z republiky, a potom například při ostřelování naší lodi, která nás vezla do Palestiny, britským torpédoborcem. Jinak musím říci, že se mi v životě dařilo, že jsem v řadě situací nebyl zraněn, že jsem nepřišel o život a za éry komunistické vlády jsem nebyl vězněn. Mnoho mých kamarádů bylo za komunismu vězněno anebo dokonce popraveno, jako například plukovník Skokan, který byl telegrafistou a spojkou mezi česko-slovenskou vojenskou misí v Jeruzalémě a londýnskou vládou.

Máte recept na dlouhověkost?

„Myslím si, že dlouhověkost není žádnou osobní zásluhou. Moji rodiče zemřeli jako sedmdesátiletí, v posteli, to znamená dříve, než by museli jít do koncentráku, protože byli Židé. Babička a dědeček jako osmdesátiletí. Já recept na dlouhověkost určitě nemám, nekouřil jsem, ačkoliv jsme v Anglii fasovali cigarety, alkohol piju velice mírně. Ale určitě to je snad v nějakých genech.“

Text a foto: plk. v zál. Petr Majer